

La vida

A la meua amiga Maria Alsamora

La vida s'ens presenta bonica i riallera; és amb dalé i complaença que l'aimem i donem per ella el pit als perills més greus; la volem; per què negar-ho? Per l'egoisme de viure-la? La volem perquè ens omple d'optimisme la nostre pensa: perquè en els moments de sofrença, per reacció faci reeixir l'alegria en nostre cor i faci que dels inegotables tresors que avara serva en poguem fruir; perquè falaguera ens acaroni i amoxaini. Malgrat la senzillesa que empra per tal de que ens deixem traïr per ella amb llurs incomparables encisos...

La volem i desitgem.

La vida és per nosaltres bonica com una perla eixida entre el rocam cobert per la verdor de la fresca molça que resalta com blanca margaridoia entre arbres desfullats per la tempesta i ens mostra i ens fa copsar tota la bellesa de la Natura.

Que en saps de mostrar-te arreu planera! Per més que facis, però, per mostrar-te a nostres ulls com nina xamosament enjoiada, arreu deixes l'estela de punyents fiblades que és claven al cor; és llavors que fas que nostre esperit s'enlairi vers l'infinit a la recerca de consols ultra-terrenals.

Si ens deixes riure en tot l'esclat i sobtadament ens fas sentir l'amargor de les llàgrimes fent-nos beure el càlzer del dolor, ara i suara ens deixes també gaudir de tota la bellesa i alegria que ens ofrena la natura, i si a seguit fas caure damunt nostre la terrible tempesta no manca després l'alegria dels raigs de sol que ens amanyaga dolçament i omple nostre ésser de dolça benhaurança...

Per atzars inconeguts obres els camins i ensenyas els bells oritzons de nostres dalers, i quan tot mig-riu joiós, ens ho arrabasses amb mans de setalia. Tu ens prens l'alegria, la fé, l'amor i ens omplenes de neguit ¿l aixó, per què? Per que procures amb tanta crueltat que morin desperançats nostres cors?

¡Com rius en veure la teva obra de dolor acabada! Joiosament, orgullosament, com al cim de dominadora muntanya, sobre la planura de la vall, et sents valenta i satisfeta! Més, ajudades de la fé i de l'esperança sobrenaturals, sabrem defensar-nos i destruir tot ço que as, car lluitarem amb tremp d'acer i així amb una embranzida valenta assolirem d'allunyar les punxes que barrin el nostre pas.

MARIA NOGUÉ

Rafel Boix, Sastre,
carrer Muntaner, 17, entresol (damuntà Corta). BARCELONA.